

Vážení čtenáři,

dovolujeme si vás upozornit, že na tuto ukázkou knihy se vztahují autorská práva, tzv. copyright.

To znamená, že ukáзка má sloužit výhradně pro osobní potřebu potenciálního kupujícího (aby čtenář viděl, jakým způsobem je titul zpracován a mohl se také podle tohoto, jako jednoho z parametrů, rozhodnout, zda titul koupí či ne).

Z toho vyplývá, že není dovoleno tuto ukázkou jakýmkoliv způsobem dále šířit, veřejně či neveřejně např. umístováním na datová média, na jiné internetové stránky (ani prostřednictvím odkazů) apod.

redakce nakladatelství Wikina
redakce@wikina.cz



Ukázka

Pro tuto knihu jsme vybrali několik typických stran z různých částí knihy, abyste si mohli udělat bližší představu o jejím obsahu.

redakce nakladatelství Wikina
redakce@wikina.cz



Future (1997). Koncepty a učení, které prezentuje, ohromují mysl a otevírají srdce.

Rozhodl jsem se, že je načase potopit se do posvátných vod Kaelakekua Bay a podívat se, co mi život dál přinese.

Speciální pozdrav

První den semináře, brzy ráno před začátkem našeho setkání, jsem byl v zátoce, obklopený hejnem delfínů dlouholebých, kteří mi požehnali svou přítomností. Chtěl jsem s sebou vzít mladý pár, který jsem potkal v hostelu, ale brzy se mi ztratili z dohledu. Bylo to jedno z těch kouzelných plavání, kdy se zdá, že máte celé hejno jen pro sebe. Několik delfínů plavalo pode mnou a já se ponořil do pocitu sladění se s hejnem. Plaval jsem stejnou rychlostí, nad nimi – dovolil jsem, aby má energie splynula s jejich. A tehdy se to stalo, když jsem si užíval pohled na hejno pode mnou. Jeden z těchto delfínů opustil skupinu, plaval směrem k hladině, zrychloval a hnal se ven z vody, točil se ve vzduchu. Udělal to čtyřikrát a při každém skoku dopadl blíž ke mně. Při posledním skoku dopadl ode mne jen pár metrů a udělal něco neobvyklého: umístil své tělo vertikálně a pohlédl mi do očí, téměř jako by mne chtěl pozdravit „stojem vzpřímeným“. Ohromilo mě to a čas jako by se zastavil. Delfín v té pozici stál dobrých pět vteřin, až pak teprve odplaval.

Když jsem to zmínil při našem zahájení, Joan se hravě zahihňala a dodala: „Jejich skoky jsou způsob, jak říkají „ahoj“ a „sbohem“ a ty jsi zažil velmi speciální pozdrav.“

Tiše jsem poděkoval delfínům a pomyslel si: „To by mě zajímalo, jak skvělý bude tento seminář, pokud byl jejich pozdrav tak cool?!“ Rozhlédl jsem se po místnosti a všiml jsem si, že všichni členové naší skupiny

vyzařují vřelost a přívětivost. „Než zapomenu,“ slyšel jsem sám sebe „provádím výzkum a byl bych moc rád, kdybych si s vámi všemi mohl popovídat o vašich prožitcích.“ Byla tam podpora. Každý byl z mé diplomové práce nadšený a více než rád, že mi může pomoci.

Raduj se

Následující týden byl plný dopoledního plavání s delfiny a odpoledního sdílení a meditačních kruhů. Dva prožitky pro mne obzvláště vyčnívají. Prvním byla velmi jasná telepatická komunikace, která by mohla přinést nejdůležitější vzkaz od kytovců lidstvu. Odehrála se v průběhu druhého dne semináře, který oplýval setkáními s kytovci. Delfíni energie byla klidná a přitom bujná a oni milovali vzájemný kontakt s každým – vytvořili mezi námi ve vodě rozestupy a užili si s námi spoustu legrace. Dokonce si myslím, že si to celou tu dobu obrovsky užívali a nemohl jsem si nevšimnout, že dlouholebí přicházeli velmi blízko téměř ke každému kromě mne. Z nějakého důvodu si ode mne udržovali odstup. Čím déle jsme s nimi byli ve vodě, tím víc mi to vadilo. Znáte ty hloupé myšlenky, které vám vlezou do hlavy a nechtějí vás nechat na pokoji? Proč nechtěli přijít a prohlédnout si mě zblízka?

Potápěl jsem se, plaval rychle i pomalu, pokládal jsem se na vodu, dával jsem svolení, připojoval se k ostatním, plaval sám... at' jsem dělal cokoli, delfini se ode mne drželi dál. Když jsem pozoroval, jaký skvělý kontakt mají všichni ostatní, má frustrace narůstala. V jednom okamžiku jsem si v duchu řekl: „Delfini, proč se ode mne držíte dál? Co mám udělat?“ A tehdy jsem to uslyšel, nahlas a naprosto jasně ve svém nitru: „Raduj se!“

Naše mysl je záludná – hodnotí naše prožitky na základě toho, co vnímáme fyzicky, ale ve skutečnosti jsou ostatní úrovně vnímání důležitější. Vždycky

říkám lidem, že mohou mít ty nejsilnější prožitky s delfiny, i když plavou hluboko pod nimi, kde je téměř nevidí. Předávání energie a komunikace se může odehrát se silou, která vám vyrazí dech (v tomto případě šnorchl). Na čas a místě nezáleží. Tím jediným, na čem záleží, je stav mysli a srdce, takže se radujte!

Brzy poté jsme se vyšplhali zpět na naši loď a já to prostě udělal, začal jsem se radovat... s ostatními lidmi! Překvapil jsem sám sebe, mým hlavním záměrem do toho okamžiku bylo být s delfiny a vlastně jsem si vůbec neudělal čas na to, abych se bavil s lidmi. Poté, co jsem slyšel vzkaz od delfinů dlouholebých, otevřel jsem se a díky tomu začal plynout smích, blbinky a vtípky. Můj pocit spojení vystřelil z padesáti procent na sto deset a najednou jsem měl pocit, že jsem součástí rodiny. Jako bych ostatní znal už roky. Nejdůležitější ale bylo, že jsem se odpoutal od toho, jaké bude mé příští plavání s delfiny – to protože už jsem byl radostný.

Jak víte, když se osvobodíte od očekávání, všechno k vám přijde. Během dalšího setkání ve vodě byli naši mořští bratřenci všude kolem mne. Rozpoznali a ucítili mou radost. A nejen to – když naše plavání skončilo, stalo se ještě něco kouzelného. Všichni už vylezli na loď a já byl ve vodě poslední. Když jsem se snažil obeplout loď ke schůdkům a vylézt, kapitán mi s úsměvem řekl: „Podívej se do vody... a ať ti to netrvá moc dlouho.“

Víte, jak lidi touží po tom speciálním okamžiku, kdy delfin zaklesne svůj pohled do vašich očí, plave kolem vás a vytváří pocit spojení a jednoty? No, když jsem pohlédl do vody, byl tam jediný delfin, který na mne čekal. Pohlédl jsem mu do očí a on kolem mě začal kroužit s láskyplným moudrým pohledem, který ze mne nespustil. Následoval jsem ho, a tak jsme se spolu točili, velmi jemně, a nechali jsme vše ostatní zmizet. S tímto elegantním tancem zmizel čas i prostor do dlouho zapomenutého vesmíru a vše

kromě nás přestalo existovat. Krása a přítomnost. Úžas a vděčnost. Výjimečný dar, který ztělesňoval tu nejjednodušší a přesto nejhlubší zprávu od kytovců: „Raduj se!“

Lidští delfíni

Druhým darem toho týdne bylo zjištění, že nejsem sám. Zjištění, že šamani na druhé straně planety věřili, že jsou delfíny v lidském těle, byla jedna věc, ale setkat se s lidskými delfíny osobně, zavedlo mou cestu na úplně novou úroveň. Do té chvíle jsem ani neuvažoval nad tím, že by i jiní lidé mohli mít podobné prožitky. Ale přemýšlejte o tom – pokud delfíni přicházejí v hejnech, pak lidští delfíni přicházejí v...?

Když jsem byl s Joan, nemohl jsem si pomoci, abych nepozoroval její úsměv, oči, tvář, gesta. Bylo v nich něco vřelého a známého, co jsem nedokázal přesně rozluštit. Zejména když se hihňala, rezonovalo to kdesi hluboko ve mně, jako kdybych si vzpomínal na sen, ale nemohl jsem si na něj vzpomenout do všech podrobností. A pak, po několika dnech semináře, mi to došlo: ona je delfín! Nemohlo by to být jasnější. Zcela ztělesňovala jejich hravost, radost a zvědavost. Jak nádherné být toho svědkem. A jak úžasné potkat dalšího delfína v lidské formě!

Třetí den semináře byl dnem volna a já jsem spolu s Nicki, mou „partáčkou při potápění“, trávil čas potápěním v různých zátokách, šnorchlováním a prostě tím, že jsme se bavili.

V jednu chvíli jsem se na ní otočil a řekl: „Víš, já jsem vlastně delfín.“ „Ty taky?“ odpověděla se smíchem. „Pověz mi o tom!“

Pověděl jsem jí o své zkušenosti s Marinellou a ona mi pak popsala velmi podobný příběh, následovaný její frustrací, že se přeměny odehrávají na těch nejméně vhodných místech. „Například když jsem se vydala na

cestu sem, stála jsem ve frontě na letišti, když tu můj delfin vyšel ven a začal se extrémně zajímat o zařízení na kontrolu zavazadel a o to, na co je veškerá ta elektronika a monitory... Bylo tak těžké zůstat v řadě!“

Ted', o několik let později, kdy jsem procestoval svět, mohu říci, že jsem potkal poměrně dost lidí, kteří vědí o svém spojení s delfíny, a mnohem více těch, kteří si toho ani vědomi nejsou – prostě jen následují to, o čem cítí, že je to dobré, a každého, s kým se potkají, obdarovávají svým hihňáním a svým nadšením. Otázka, kterou ve mně tato setkání vyvolávají, je: Co když my všichni máme v sobě delfína, tedy místo radosti, zvědavosti a hravosti, a jen ho potřebujeme otevřít?

Rozhovory

Poslední den semináře jsem začal s rozhovory. Chtěl jsem být ve svých otázkách velmi obecný a umožnit tak sdílení osobních zkušeností. Zajímalo mne, jaký je rozdíl (pokud vůbec nějaký) mezi plaváním v oceánu o samotě a s delfíny. Byl jejich prožitek fyzický, emocionální, mentální nebo duchovní? Co dalšího se stalo, co pro ně bylo důležité?

Jak už to tak s vědou bývá, měl jsem pěknou Gaussovu křivku normalnosti, prožitky v rozmezí od „úžasných“ přes „ohromující“ až po „tak trochu zklamání“. Ale jedna věc opravdu vyčnívala: téměř na každého mělo největší dopad to, co se stalo na emocionální úrovni. Delfíni jim přinesli pocit radosti, klidu, nadšení a oslav. Nejen to – fungovali také jako motivace. Dva z účastníků porazili svůj strach z vody. Jedna z nich se vody bála celý svůj život. Byla tak vystrašená, že měla problém si jen umýt vlasy ve sprše. Delfíní láska ji však přivedla z Kanady na Havaj a za jediný týden zde překonala svůj strach do takové míry, že s námi dokázala šnorchlovat, plavat v oceánu, kde neviděla na dno, a naprosto si užívat svůj čas s delfíny.

Kapitola sedmá



Probuzení vnitřního delfína

Stál jsem v šeru kuchyně staré benátské budovy v malém pobřežním městečku v Chorvatsku. Moje transformace byla úplná. Stal jsem se delfínem.

„Co teď?“ ptal jsem se sám sebe, zatímco jsem pozoroval, jak se mohou volně přeměňovat ze své lidské do své delfíni bytosti. Šel jsem se projít po městě a dýchal jsem odpolední vzduch. Prošel jsem kolem nočního klubu a přímo před mýma očima vypukla rvačka, při které na sebe lidi křičeli a mlátili se. To mě opravdu vyděsilo a já rychle odcházel pryč ve snaze zachránit si kůži. Ale pak, s hlubokým vědomým nádechem, přišel delfín... a jemu to bylo jedno! Až příliš se bavil pozorováním způsobu, jakým se odráží světlo od hladiny.

„A co ta bitka?“ ptal jsem se.

„Prostě odplav pryč,“ řekl můj vnitřní delfín.

O několik delfíniích nádechů později byl strach pryč. Bylo až příliš vzrušující zkoumat a užívat si záblesky krásy. Proč by se kdokoli snažil a soustředil se na boj? Z nějakého důvodu přesně to lidé dělají. Ale jakmile jsem dovolil sám sobě rozpomenout se na svého vnitřního delfína, celá situace se posunula.

Tak jsem se naučil první velkou lekcí své zkušenosti: *vždy máte volbu!* Na co se budete soustředit? To by mohl být největší dar naší multidimenzionální přirozenosti – v mnoha úrovních naší bytosti je vždy taková část nás samých, která se nesoustředí na drama, strach a oddělenost. Vidíte tu nádheru? Velké odhalení spočívá v tom, abyste se nesnažili napravit člověka. *Prostě vybudujte most k dalšímu kousku své duše!*

Nesnažte se zabránit lidské části, aby cítila, co cítí. Nesnažte se ji změnit, nebo hůř, porazit sami sebe. Zhluboka se nadechněte a vzpomeňte si, co dalšího tu je. Vzpomeňte si na květinu své duše. Vzpomeňte si na mnoho úrovní své bytosti, všechny nesou vaše jméno ve světle. Vzpomeňte si na dary, které jste nechali pro sebe samé na krystalické mřížce a v časových kapslích. Máte skutečně podpůrný systém jako žádný jiný a stačí ho jen přijmout.

A o tom je tato kapitola. Zatímco se budeme soustředit hlavně na probuzení vnitřního delfína, což je systém k vybudování mostu k části vaší duše spojené s kytovci, jste zváni k tomu, abyste se sami stali kvantovým badatelem. Přál bych si, aby byla tato kapitola inspirací na vaší cestě k objevení vaší posvátné přirozenosti a k rozpomenutí se na nádhernou květinu vaší duše.

Skládanka

Brzy poté, co jsem se vrátil z Azor, měl jsem sen, ve kterém jsem se znovu setkal s Marinellou, nádhernou ženou podobnou bohyni, která pomohla mému delfínímu probuzení. V mých snech se jemně dotkla koutku mého oka a řekla: „Delfíní oči. Pamatuješ si delfíní oči? Vidíš krásu a požehnání života.“ Tento sen byl prvním kouskem skládanky, která mi byla odhalována v nadcházejících měsících.

Dalším kouskem bylo setkání s jasnovidkou, které jsem chtěl položit několik otázek ohledně směřování v mém životě. Když jsem se rozhodoval, jestli absolvovat kurz léčebné techniky, o kterou jsem se zajímal, vedení jasnovidky bylo velmi jasné: „Nemáš už studovat další techniky. Potřebuješ vytvořit svou vlastní.“

Tato odpověď mne zmátla. Já a něco vyvinout? Ale jak? Neměl jsem tušení.

Takže jsem se rozhodl položit svou kamarádku na masážní lehátko a provést experiment. Jen jsem si tak hrál s energií, pohyboval jsem svými rukama nad jejím energetickým polem a sledoval jsem, co se děje. Pak v mé mysli naskočil nápad: „Jestlipak bych dokázal najít jejího vnitřního delfína?“ Zaměřil jsem své ruce nad její nos a představoval jsem si, jak se mění; potom její ústa a oči. Tehdy se mi opět vrátily mé sny a Marinellina slova: „Delfíní oči. Vidíš krásu a požehnání života.“ Uvědomil jsem si, že delfíní oči jsou zrozeny k vnímání krásy.

„Hm, bylo by možné, že tedy každá část těla něco představuje?“ říkal jsem si.

Vrátil jsem se k nosu, a jak jsem se vyladřoval, viděl jsem delfína pod vodou, který zkoumá své okolí. Náhle jsem pochopil tu energii: „Zvídavost, delfíní nos představuje zvědavost!“ Téměř jsem vykřikl nadšením. Následoval jsem transformaci od jednoho bodu k dalšímu a stahoval jsem významy a energie. Při tom jsem viděl obrazy a barvy. Byl to velmi přirozený a snadný proces.

1. Delfíní nos – zvědavost.
2. Delfíní úsměv – radost.
3. Delfíní oči – krása.
4. Dýchací otvor – dech duše.